

[truth] **LINK**

2

Cea mai frumoasă
inimă din univers

descoperă.conectează-te.experimentează

2 CEA MAI FRUMOASĂ INIMĂ DIN UNIVERS

DESCOPERĂ

Dumnezeu este iubire — în cel mai personal,
altruist și frumos mod cu putință.

CE SE AFLĂ ÎN SPATELE UNUI NUME?

Un cuplu din Suedia a vrut să pună copilului lor numele: Brfxccxxmnpccclllmmnprx-vclmncssqlbb11116 și să-l strige Albin. Au spus că acest nume neobișnuit este de fapt „o creație puternic expresionistă, pe care o considerăm o operă de artă”. Autoritățile de la Curtea suedeză responsabile cu gestionarea acestor probleme au spus ceva de genul: „Hmmm, foarte interesant... Dar, NU!” și le-au cerut să se gândească la un alt nume. Se pare că numele nu fusese ales la întâmplare, ci purta în el însuși un mesaj bine gândit. De fapt, acest nume era o formă de protest față de o lege a guvernului suedez care îi acorda statului ultimul cuvânt în alegerea numelui copiilor, acesta având puterea de a refuza un anumit nume.

Orice om are un nume, iar orice nume are o semnificație. (Dacă nu știi încă ce semnificație are numele tău, Google te va ajuta.) Acest lucru este adevărat mai ales când vine vorba de Biblie. Fiecare nume poartă cu sine un mesaj care spune ceva despre persoana care-l poartă sau despre istoria vieții ei. „Adam” înseamnă *din pământ*, iar Biblia spune că Dumnezeu l-a făcut pe Adam – exact! – din pământ. „Iacov” înseamnă *înșelător*. Privind la viața lui, putem vedea manifestarea acestei trăsături de caracter. „Israel” înseamnă *cel ce se luptă cu Dumnezeu*; acesta este numele pe care-l primește Iacov după ce spune adevărul și câștigă lupta cu tendința lui de a minți. Ați prins ideea – în Biblie, numele poartă în ele însele un mesaj.

Primul loc din Biblie unde se vorbește despre Dumnezeu este în Geneza, unde este folosit un nume special și distinct, un nume care ne descoperă unul dintre cele mai uimitoare lucruri cu puțință despre Creator:

„La început, _____ a făcut cerurile și pământul.” (Geneza 1:1)

Sunt sigur că în spațiul liber ai scris cuvântul „Dumnezeu”, din moment ce majoritatea traducerilor biblice redau astfel acest verset. În limba în care a fost scrisă Biblia însă (limba ebraică), nu este folosit cuvântul generic pentru „Dumnezeu”; nu este scris: „La început, **Divinitatea** a făcut cerurile și pământul.” În schimb, este folosit un nume propriu – **Elohim**. Ceea ce este straniu însă cu privire la acest cuvânt este că apare la plural; e ca și când vecinul tău ți-ar spune: „Salut! Eu sunt Danieli.” Fiind puțin confuz, probabil vei crede că nu se pricepe la gramatică sau poate își imaginează că este mai mult de o singură persoană. Indiferent de cum interpretezi afirmația lui, cu siguranță că nu vei face vreo legătură între numărul plural și persoana lui. De ce? Pentru simplul motiv că nu are nicio logică să te referi la un individ ca la o entitate multiplă. Și totuși, acesta este exact felul cum ni Se prezintă Dumnezeu în primul verset al Bibliei – ca o Ființă caracterizată de pluralitate. Această idee apare și mai clar în versetul douăzeci și șase:

„Apoi, Dumnezeu a zis: «Să _____ om după chipul _____.»” (Geneza 1:26)

Se pare că, într-un anumit sens, Dumnezeu nu este doar „Eu” și „A Mea”, ci și „Noi” și „a Noastră”. Realitatea ontologică (n.tr. care ține de existență, de starea de a fi) a lui Dumnezeu implică o pluralitate de persoane. Dumnezeu este **Elohim** – „Cel Mulți”.

אלהים

ELOHIM

UNUL ȘI TOTUȘI MULȚI

Ideea unui Dumnezeu care este de fapt mai multe ființe personale poate părea dubioasă la prima vedere; cu toate acestea, dacă luăm în considerare adevărurile fundamentale și esențiale pe care Scriptura le menționează despre Dumnezeu, începem să înțelegem la ce se referă:

„Dumnezeu este dragoste.” (1 Ioan 4:16)

Mai exact, ce înseamnă acest lucru?

Când Biblia folosește cuvântul „dragoste”, se referă la ceva foarte specific:

„Dragostea... nu caută folosul său.” (1 Corinteni 13:4,5).

Dragostea este, prin definiție, altruistă și caută binele altora. Așadar, pentru ca dragostea să existe, e nevoie de prezența mai multor persoane; este nevoie de o relație. Dacă te încui singur într-o cameră pentru tot restul vieții, nu vei ști niciodată ce înseamnă dragostea și asta pur și simplu pentru că un individ izolat nu poate experimenta dragostea. Așadar, concluzia logică este că, din moment ce Dumnezeu este dragoste, El este mai mult de o singură Persoană; în același timp însă, în esență, El este o singură entitate divină.

Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu este un eu singuratic, ci o unitate socială caracterizată de o dragoste dinamică.

De-a lungul Bibliei, Dumnezeu este descris ca un singur Dumnezeu, și totuși ca o pluralitate: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. Tatăl este Dumnezeu (Isaia 64:8; Ioan 3:16), și totuși Dumnezeu nu este doar Tatăl. Fiul, Isus Hristos, este Dumnezeu (Ioan 1:1; Filipeni 2:5-6;), și totuși Dumnezeu nu este doar Fiul. Duhul Sfânt este Dumnezeu (Iov 33:4; Luca 1:35), și totuși Dumnezeu nu este doar Duhul Sfânt. De aceea spunem că Dumnezeu este o *Trinitate* sau o *Tri-unitate* – pentru că Dumnezeu este de fapt o unitate veșnică de trei Persoane divine distincte, care sunt una în esență, scop, gândire și caracter și sunt caracterizate de o părtășie strânsă.

În spatele ideii biblice de trinitate, stă un principiu simplu și foarte evident. Haideți să ne gândim împreună la felul cum interacționează trei persoane. Însă înainte de a citi următorul paragraf, discutați următoarea situație: într-un grup de două persoane între care este o prietenie strânsă, apare o a treia persoană. Cum se pot modifica relațiile din acest punct înainte?

Se spune uneori că „cea mai bună tovărășie e în doi”. Considerăm acest proverb ca fiind adevărat și asta pentru că știm că suntem egoiști – motiv pentru care o a treia

persoană reprezintă o amenințare. Poate ți s-a întâmplat să ai un prieten sau o prietenă foarte apropiată și, brusc, altcineva să apară din senin și să vă strice intimitatea relației. Deodată, observi că atenția prietenului tău e împărțită. Și totuși, a treia persoană este mai mult decât benefică pentru sănătatea relației; dacă este acceptată, egoismul va ceda locul dragostei cu adevărat altruiste. Acum nu mai ești tu singurul beneficiar al dragostei prietenului/prietenei tale, ci trebuie să te împaci cu gândul că prietenul tău mai are un prieten. Trebuie să te obișnuiești cu ideea că nu ți se mai acordă toată atenția. Din acest motiv, există un coeficient numeric minim pentru existența dragostei în forma ei cea mai curată. Când este unul singur, dragostea nu poate exista. Când sunt doi, fiecare este singurul beneficiar al dragostei celuilalt, lucru care poate încuraja egoismul. Atunci când sunt trei însă, fiecare individ va ceda în umilință în favoarea celui de-al treilea, lăsându-l să se bucure de atenția celuilalt, iar fiecare va ocupa „ultimul loc” în raport cu ceilalți doi. Acum, altruismul autentic se poate manifesta.

Dacă Dumnezeu ar fi caracterizat de singularitate și ar fi doar un individ solitar care ar trăi o veșnicie fără niciun prieten, nu ar avea niciun sens să spunem că El este dragoste. Imaginea biblică foarte logică din punct de vedere relațional, a unui Dumnezeu triunic, ce este caracterizat de o dragoste desăvârșită, este un argument mai mult decât convingător pentru faptul că Biblia este cu adevărat revelația autentică a singurului și adevăratului Dumnezeu. Este adevărat că sunt aspecte ale acestui adevăr pe care nu le putem înțelege. La urma urmei, este vorba despre Dumnezeu, nu? Suntem doar niște ființe finite, încercând să înțelegem ceva infinit. Și totuși, când Îl cunoaștem pe Dumnezeu în felul acesta – ca trei ființe personale care, din veșnicie, sunt una în natură și caracter, – începem să înțelegem că Dumnezeu este în esență o Ființă relațională, o prietenie tandră de trei persoane care caută binele una alteia. Iar dacă așa este Dumnezeu, mai putem să nu-L iubim? În lumina acestei frumuseți, ne trezim deodată atrași de El.

CONECTEAZĂ-TE

Prin viața pe care a trăit-o pe acest pământ, Isus
a descoperit oamenilor adevărul sublim și glorios
al dragostei relaționale a lui Dumnezeu.

Conform Bibliei, înainte de a veni în această lume, Isus deja exista din veșnicie, locuind „în sânul Tatălui”, sau „în cea mai apropiată relație cu Tatăl”, așa cum citim într-o altă traducere (Ioan 1:8, NIV). Vorbind cu Tatăl despre relația pe care au avut-o înainte de întrupare, Isus spune: „Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17:24). Apoi, Isus Îi spune Tatălui speranța pe care o avea pentru omenire: „Pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu să fiu în ei” (Ioan 17:26).

Ce imagine frumoasă despre cine este Dumnezeu și despre ceea ce Își dorește pentru noi!

El este mai mult, mult mai mult decât o Ființă supremă atotputernică, aflată la conducerea Universului. El este „epicentrul” și originea oricărei prietenii autentice, afectuoase și de încredere. „Dumnezeu este dragoste” — Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt — iar esența dorinței lor este ca fiecare dintre noi să Îi cunoaștem și să devenim părtași dragostei lor pentru a o putea reflecta.

EXPERIMENTEAZĂ

Wow! Dumnezeu este mult mai frumos decât am crezut. Eu sunt gata să cred într-un astfel de Dumnezeu și deabia aștept să aflu mai multe despre El.

Din momentul în care ieșim din pântecul mamei, tânjim după interacțiune și relaționare. Ne trăim viața cu un dor aprins după prietenie, loialitate, afecțiune și încredere. În adâncul inimii noastre, suntem ființe sociale, pentru că suntem creați după chipul unui Dumnezeu relațional. Fiecare relație interumană caracterizată de moralitate, dragoste și frumusețe ne vorbește despre relația pe care Dumnezeu ne invită să o avem cu El Însuși.